

z dnia 13 sierpnia 2019 r.

w sprawie wzniesienia pomnika

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 13 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2019 r., poz. 506), Rada Miasta Otwocka uchwala, co następuje:

§ 1.

Wyraża się zgodę na odbudowę pomnika Marszałka Józefa Piłsudskiego na terenie Parku Miejskiego w Otwocku na działce nr 17/2 obr. 139.

§ 2.

Szczegółową wizualizację pomnika przedstawia model gipsowy pomnika Marszałka Józefa Piłsudskiego w skali odzwierciedlającej widoczne szczegóły odlewów i kształtów.

§ 3.

Wykonanie uchwały powierza się Prezydentowi Miasta Otwocka.

§ 4.

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

PRZEWODNICZĄCA
RADY MIASTA OTWOCKA

Monika Joanna Kwiek

Uzasadnienie

W dziesięciolecie odzyskania przez Polskę niepodległości Rada Miasta uchwaliła nadanie Józefowi Piłsudskiemu tytułu Honorowego Obywatela Otwocka. Uroczysty dyplom pisany na pergaminie z datą 30 września 1928 roku o nr 1110 został umieszczony w skórzanym futerale. W parku miejskim w Otwocku 13 sierpnia 1932 roku został odsłonięty pomnik Marszałka Józefa Piłsudskiego (zaprojektowany przez Stanisława Szreniawę-Rzeckiego, prezesa Stowarzyszenia Artystów „Rytm”). Pomnik zaginął w latach 50. i do dziś się nie odnalazł.

Marszałek Józef Piłsudski urodził się 5 grudnia 1867 r. w Żułowie pod Wilnem. Był synem Józefa Wincentego Piłsudskiego (1833–1902) i Marii z Billewiczów (1842–1884). W 1877 roku wraz z bratem Bronisławem rozpoczęli edukację w I Gimnazjum w Wilnie. Bracia wraz z kolegami założyli tajne kółko o nazwie „Spójna”, które zajmowało się sprowadzaniem polskich książek z Warszawy. W 1884 roku zdał maturę i jesienią rozpoczął studia medyczne na Uniwersytecie Charkowskim. W trakcie studiów rozpoczął działalność konspiracyjną w niepodległościowych organizacjach studenckich. Dołączył do rewolucyjnego ruchu „Narodna Wola”. Za swoje nielegalne praktyki wydalono go z uczelni. W 1887 roku został aresztowany w Wilnie i zesłany na Syberię na 5 lat. Po powrocie z Syberii wstąpił do Polskiej Partii Socjalistycznej.

W 1893 roku dołączył do Centralnego komitetu Robotniczego oraz pełnił funkcję redaktora naczelnego w piśmie „Robotnik”. W 1908 roku działał na rzecz utworzenia tajnego Związku Walki Czynnej. W 1910 roku objął przewodnictwo nad Związkiem Strzeleckim we Lwowie. W 1912 roku powołał Polski Skarb Wojskowy i został komendantem wojskowym Komisji Tymczasowej Skonfederowanych Stronnictw Niepodległościowych. Po wybuchu I wojny światowej zmobilizował oddziały strzeleckie i 6 sierpnia 1914 roku wkroczył na teren Polski. Niestety akcja zbrojna nie spotkała się z poparciem mieszkańców spod zaboru rosyjskiego, czego wynikiem było niepowodzenie próby wzniesienia powstania.

Z podległych oddziałów utworzono I Pułk Piechoty Legionów Polskich, których został dowódcą. Po przeformowaniu pułku na I Brygadę Legionów Polskich stanął na jej czele. Brygadą dowodził w walkach na Kielecczyźnie, Lubelszczyźnie i Wołyniu. Następnie 29 września 1916 roku podał się do dymisji. Rok później wszedł w skład tymczasowej Rady Stanu. Swoimi działaniami doprowadził do kryzysu przysięgowego w Legionach. Za swoją postawę antyniemiecką został zesłany do więzienia w Magdeburgu.

Gdy wybuchła rewolucja w Niemczech, Piłsudskiego zwolniono z więzienia i 10 listopada 1918 roku powrócił do Warszawy. Rada Regencyjna 11 listopada złożyła na ręce Józefa Piłsudskiego władzę wojskową, a trzy dni później także władzę cywilną. Został on 22 listopada 1918 roku mianowany Naczelnikiem Państwa i Naczelnym Wodzem. Naczelnikiem Państwa był do 14 grudnia 1922 roku, a następnie w od 17 grudnia 1922 roku do 9 czerwca 1923 roku piastował funkcję szefa Sztabu Generalnego. Do 3 lipca był przewodniczącym Ścisłej Rady Wojennej, po czym, nie mogąc pogodzić się ze stanem rzeczy w państwie, wycofał się z życia politycznego. Zamieszkał w Sulejówku.

Do władzy w Polsce powrócił 15 maja 1926 roku. Został wybrany Ministrem Spraw Wojskowych. 31 maja został wybrany na Prezydenta RP, ale stanowiska tego nie przyjął. Od 2 października 1926 roku do 27 czerwca 1928 roku i od 25 sierpnia do 4 grudnia 1930 roku piastował funkcję premiera.

Zmarł 12 maja 1935 roku w Belwederze. Został pochowany 18 maja 1935 roku w Katedrze na Wawelu. Jego serce spoczywa u stóp matki na wileńskiej Rossie.

Marszałek Józef Piłsudski odwiedził Otwock dwukrotnie. Pierwsza jego wizyta w naszym mieście miała miejsce w od 20 sierpnia 1915 roku do 4 września 1915 roku i była spowodowana planowaną wizytą w Warszawie w celu narad z przywódcami społeczeństwa stolicy. Marszałek zmuszony przez okupantów do opuszczenia stolicy zatrzymał się w Otwocku. W tym czasie Józef Piłsudski zamieszkiwał w pensjonacie Jadwigi Nestorowiczówny, który znajdował się u zbiegu ulic Kościuszki i Chopina, wówczas ulicy Otwockiej (budynek spłonął w 1930 roku). W czasie swojego pobytu w mieście zajmował się spotkaniami z kurierami, wydawał polecenia oraz rozkazy doręczane do Warszawy za pośrednictwem Bolesława Wieniawy-Długoszowskiego. Druga wizyta Piłsudskiego w Otwocku miała miejsce 13 maja 1924 roku. Marszałek przyjechał do Otwocka na prośbę umierającego w jednym ze szpitali porucznika Wacława Łapczyńskiego.

PRZEWODNICZĄCA
RADY MIASTA OTWOCKA

Monika Joanna Kwiek